

[Alice Faber]

adoptivforældre på, og de forundersøgelser, der ligger til grund for beslutningen, har været kritiseret af flere mennesker, som har ansøgt om at blive godkendt som adoptivforældre.

Dette ømtålelige område kommer med jævne mellemrum op i folketinget, og da det jo drejer sig om nogle meget følsomme oplysninger, som ansøgerne skal vurderes på, kan der være en vis rimelighed i, at undersøgelseskravene løbende justeres.

I forbindelse med debatten har vi i retsudvalget modtaget materiale om området fra Landsforeningen af Adoptanter, fra Adoption og Samfund og fra Dan-Adopt og Adoptionscenteret, som begge har justitsministeriets godkendelse til at formidle kontakter til udenlandske børn.

Der rejses flere problemer i forbindelse med proceduren: aldersgrænsen: hvor gamle forældrene må være for at få et adoptivbarn, samlivsgrænsen: hvor længe forældre skal have været gift, og adoptionsnævnets beføjelser specielt omkring ankeinstansen samt adoptionsnævnets beføjelser til at fastsætte godkendelsesregler og en anden sammensætning af nævnet.

Derudover har der været fremsat kritik af for lange ventetider.

De nuværende regler, som stammer fra 1976, da loven blev lavet om i forbindelse med mødrehjælpens nedlæggelse, er for mig at se rimelige. Ved de debatter, der har været her i tinget i forbindelse med lovændringen i 1976 såvel som senere, har SF givet udtryk for tilfredshed med nævnet og godkendelsesreglerne.

Det, der specielt er bemærkelsesværdigt ved de henvendelser, vi denne gang har fået, er de to breve, vi har fået fra Dan-Adopt og Adoptionscenteret, altså formidlingscentre. Disse to organisationer, som virkelig har haft mulighed for at følge praksis tæt på, er uenige med kritikerne, og deres argumentation for at bevare den nuværende ordening er svær at imødegå, for selvfølgelig vil man som adoptionsansøger meget let gå ud fra egne, lidt snævre interesser, når man ser på undersøgelseskriterierne. Kritikerne synes ikke at være opmærksomme på, at vi, såfremt vi slækker på godkendelseskravene, kan komme i den situation, at de lande, der afgiver børn til Danmark, ikke vil formidle flere til os; det var justitsministeren også inde på. Der er

nemlig mange i den vestlige verden, som gerne vil adoptere børn. F.eks. vil ingen af afgiverlandene acceptere, at deres børn adopteres til enlige. Selv om vi i Danmark med det store antal enlige forsørgere, vi har, ved, at de fleste enlige forsørgere er gode og stabile fædre eller mødre, så nytter det altså ikke for os at ændre reglerne på det konkrete område, for så får vi ikke nogen børn.

Fru Lis Møller var inde på, at enlige bliver nægtet adgang til at få foretaget en forundersøgelse. Jeg har altså nogle andre oplysninger, men det er måske forskelligt fra amt til amt.

Det er vigtigt, at folketingsmedlemmer ser på den offentlige administration ud fra enkelt-sager, men samtidig må man også forvente af os, at vi undersøger sagerne fra forskellig side – specielt når det drejer sig om et så svært område som dette – inden vi laver tingene om, og debatten viser da også, at alle partier indtil nu har været interesserede i det.

I de debatter, der tidligere har været om problemet, har alle heldigvis udtalt, at det væsentligste var, at man fandt frem til det bedste hjem, fordi det var barnets tarv, barnets ve og vel og opvækstvilkår, det drejede sig om. Det er meget vigtigt at fastholde det. Det betyder f. eks. for en sagsbehandler, at han eller hun ikke er forældrenes sagsbehandler, før forældrene er godkendt, men er barnets sagsbehandler, og princippet er fint, synes jeg, for ligegyldigt hvor megen sympati man som sagsbehandler får for de mennesker, man har med at gøre, må man se på deres egnethed som forældre i forhold til den gruppe, man har at tilbyde barnet.

Men det er vigtigt, at sagsbehandleren forstår den situation, som ansøgerne er i. Det er svært at skulle krænge hele sin sjæl ud, og der skal utrolig megen takt til fra sagsbehandlerens side. Det er den situation, vi bringer vore bistandslovsklienter i daglig, men her drejer det sig om en gruppe, som ikke er bistandsklienter. Ægtepar bliver spurgt om personlige forhold, som de måske ikke engang har talt indbyrdes om inden samtalen med sagsbehandleren eller psykologen eller psykiateren. Det bringer meget let mange ud af balance, men stadig må vi herfra fastholde, at det er barnets tarv, der er udgangspunktet, og dybereliggende konflikter i parforhold skal ikke løses ved, at man adopterer et barn.